

ลับแล , แก่งคอย

เด็กชายคนหนึ่งถูกแม่กับพ่อบุญธรรมนำไปที่วัด พวกเขาคิดว่าเหตุที่เด็กชายมีนิสัยผิดแปลก เพราะถูกผีเข้า เพื่อฝากให้พระช่วยดูแลปิดเป่าเหตุร้ายทั้งมวลออกไปจากตัวเด็กชาย หลังจากนั้นเรื่องเล่าทั้งหลายจะเกิดขึ้นผ่านถ้อยคำบอกเล่าของเด็กชาย (และมี การป้องกันพูดคุยกับคนอ่านเป็นระยะๆ)

เรื่องเล่าของเด็กชายย้อนไปยังอดีตรุ่นปู่ย่าตายาย รุ่นพ่อรุ่นแม่ เรื่อยมาจนคนรุ่นเขาเกิดขึ้น มาถึงปี2535 (ปีที่เกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬขึ้น) เด็กชายเติบโตขึ้นเป็นวัยรุ่นพอดี

นวนิยายแบ่งเรื่องเล่าออกเป็นห้าภาค จากภาคแรก กำเนิดจากเรื่องเล่า/ประวัติศาสตร์ที่เริ่มสร้าง/ในป่าหิมพานต์/ฉาบปกความจริง/ถ้ำอังคารของความลวง

ต้องบอกด้วยว่าในภาคแรกๆ กำเนิดจากเรื่องเล่า-ประวัติศาสตร์ที่เริ่มสร้าง ผมอาจจะค่อนข้างมีปัญหากับการเล่าเรื่องนิดหนึ่ง ไม่ใช่ว่าไม่ดีนะครับ แต่จะไม่ชินมากกว่า ในภาคแรกๆ จะมีการใช้ภาษาที่ดูค่อนข้างห่างไกลจากตัวเรื่องเล่าในภาคต่อๆมาไปนิดหนึ่ง มีการใช้ภาษาแบบเรียงความอยู่เป็นระยะๆ

แต่พอพ้นจากนี้ไปแล้ว ในภาคที่สาม นวนิยายเรื่องนี้ก็ดึงจุดผมให้ติดกับดักของเรื่องเล่าได้อย่างลึกซึ้ง ลึกซึ้งและใจสลาย ยิ่งตอนท้ายๆ ผู้เขียนให้เค้าลางกับเงื่อนงำ (ต้องใช้คำนี้ครับ คือ ทั้งมีเงื่อนงำที่อาจเป็นกุญแจ พาผู้อ่านคาดเดาไปยังจุดจบ กับทั้งให้เค้าลาง ของความอับอายและความเสื่อมของการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ของตัวละครเด็กชายเป็นอย่างดี)

การที่ผู้เขียนใช้วงเล็บเพื่อป้องกันพูดคุยกับคนอ่านเป็นระยะๆ ทำให้เราก่อนข้างผูกพันกับตัวละครคนนี้เป็นพิเศษ (แหงแหละ บวกกับในเมื่อเขาเป็นเจ้าของเรื่องเล่านี้

นา)

เสน่ห์ของเรื่องนี้อาจจะอยู่ตรงนี้ครับ คือในเมื่อเด็กชายทำให้เรารู้สึกร่วมเอาใจไปกับเขาแล้ว เขาก็ไม่ได้ทำให้เราพิงใจมากหรือครับ เขากลับไปเล่าเรื่องพี่ชายของเขาจนเรารู้สึกอินและบางครั้งก็นอกใจไปเชียร์พี่ชายที่ชื่อแก๊งคอยของเขา แต่พอสุดท้ายแล้วเด็กชายก็ทำเรื่องบางอย่างจนเรารู้สึกจงช้งงแค้นการกระทำของเขาเสียเหลือเกิน แล้วเรื่องเล่าก็พลิกไปจนความลึกซึ่งใจสลายเกิดขึ้นในตัวเราอีกระลอก หลังจากจุดพลิกผันอ่อนแรงไปแล้ว (หลังจากนี้เล่าไม่ได้แล้วครับ มันจะสปอยล์ ใครอ่านจบแล้วก็คงรู้ นะครับว่ามันเป็นยังไง

อุทิศ เหมาะมูล